

Mangt et politisk votum har familiens usynlige indflydelse at takke for sin tilblivelse, og fremtidstanker bebudes snarere i kvindens anende sind og i drengens lynende øje end i det politiske markedes vrimmel, hvor dagsinteresserne og partikævellet tilbagetrænger de dybere opfattelser.«

Hvor sandt dette nu end må være i og for sig, så er det dog lige som kommet til at lægge sig som et slør over den voksne og myndige kvindes *retsstandpunkt*. Dette er det, der skal fastholdes under den langsomme, næsten umærkelige, men intet øjeblik hvilende virksomhed for *kvindens valgret*, indtil målet nås.

Man har sagt, at kvinden ikke behøvede valgret; ti hun fik derved ikke større magt, end hun allerede har: »Er manden hovedet, så er kvinden halsen, der drejer hovedet.« Selv om det imod al sandsynlighed lod sig påvise, at hun ikke ved at få valgret vilde få større magt, end hun alt har, så må der dog skælnes imellem den magt, der haves af *nåde*, og den magt, som skal haves af *ret*.

Og det er jo netop hovedspørgsmålet, om valgretten ikke er en *mennekerettighed*, fra hvilken kun de af folkets medlemmer bør udelukkes, som man ikke tør betroe den af hensyn til deres uselvstændighed, mindreårighed eller misgerninger — altså nærmest kun børn og forbrydere, men ikke kvinder. At *kønnet* skulde være en naturlig hindring for udøvelse af valgret, lader sig næppe forsvare med nogen fornuftig grund, men kun med fraser og vittigheder.

Alt, hvad Dubs så træffende siger til fordel for kvindens valgret (t. eks. moderens erfaring i opdragelsesspørgsmål), kan tages med til støtte for sagen. Men *hovedgrunden* må dog altid retsstandpunktet blive: kvinden bør ikke mindre end enhver anden selvstændig udviklet *person*, ikke mindre end ethvert andet myndigt menneske i folket have valgret. Det er på *mennekerettigheden*, på den *personlige* rettighed, at hovedvægten bør lægges.

Fredrik Bajer,

---

var. Stauffacher svarede, det var hans. Sådant et hus var meget for smukt til en bonde, skal Gessler da truende have sagt. Da han var gået, spurgte Stauffachers hustru sin mand, hvor længe man dog vilde finde sig i slige forhånelser. Han svarede intet, men gik bort og handlede.

F. B.